

a sok emléknymban, árnyalatban s abban a sajátos összekuszáltságban van, amelyben ezek a dolgok maguk visszaadhatatlanul belémtemették. Nem tehetek mást: csak bizonykodom. A tavasz jön. A tavasz a talpunk alatt ég, csak egyszer, egyetlen egyszer sikerüljön kikönyörögnünk, kiverelkednünk egy kis levegőt azoknak, akik most fiatalok s ennek a fajnak elrendelt reprezentánsai.

Hol vannak? Nem tudom. De lehetetlen, hogy diákszívek, akik a gyermekkor csigaházából most nyújtják ki tapintgató csápjaikat, rá ne eszméljenek: imhol, együtt van minden, amire vártunk. Lehetetlen, hogy a készülő méheknek be ne üzent volna a kész mező, hol a virágok sarkantyúiban egy új görögség méze illatozik. Csak kiszabadulhassanak! Csak telepákosztoskodhassák magukat. Csak elbocsássa őket a kaptár-tapasztó magyar sors! Németh László.

VIZIÓ.

*Egy kósa asszony jó, — szórja a sorsot.
— Emberi sors — halál és szerelem —
Tán világtalan is?*

Bizonytalanul

Imbolyogva jó, ép szembe velem.

*Elémbe, rég elszórta a szerelmet,
Nála számomra már csak a halál,
Ő nem is bánja, kire, mire szórja?
Biztos, hogy mindenkire rátalál.*

*Egész közel van — de hisz csak egy árnyék —
— Zuzmarás földön sötétlő alak — — —
Nem létezett talán? vagy szertefoszlott?
Vagy nesz nélkül mellettem elhaladt?*

Czóbel Minka.

ŐSZI REGGEL.

*Őszi reggel a fű deres;
a legelő jaj be üres! —
Csak a hideg szél jut rajla,
ördögsekér romját hajtva;
mint egy bölcsőt, melyben irmag,
árva ördögjiúk sírnak:
kisfiai a Sátánnak,
lányai a Boszorkánynak;
ki amott, a kökényesben,
fuldoklik az avarjüstben;
míg a Sátán, megszorultan,
odalenn a csordakútban,
a zavaros vizet issza
és a vedret várja vissza, —
várja-lesi, szegény ördög,
Szent Mihály ellen Szent Györgyöt ...*

Erdélyi József.